

GEORGE ENESCU

SYMPHONIE CONCERTANTE
SYMPHONY NO. 1

ONDINE

TRULS MØRK

TAMPERE PHILHARMONIC ORCHESTRA

HANNU LINTU

GEORGE ENESCU (1881–1955)

Symphonie Concertante for Cello and Orchestra in B flat minor, Op. 8

23'54

1	Assez lent –	10'35
2	Assez lent –	4'49
3	Majestueux	8'28

TRULS MØRK, cello

Symphony No. 1 in E flat major, Op. 13

30'00

4	I. Assez vif et rythmé	10'58
5	II. Lent	10'50
6	III. Vif et vigoureux	8'08

Tampere Philharmonic Orchestra

HANNU LINTU, conductor

When George Enescu wrote his *Symphonie Concertante* in Paris in 1901, he was a young man just reaching his twenties but already a seasoned musician. He had been a dazzling prodigy, entering the Vienna Conservatory at only seven years old and graduating at 13, after which he went on to study at the Paris Conservatory. He had made his performing début as a violinist in Vienna and continued to perform in Paris, where he studied both the violin and composition with Jules Massenet and Gabriel Fauré. A concert of his works was held in Paris in 1897 when he was only 16 years old. His first numbered work, the symphonic suite *Poème Roumain* (1897), attracted widespread attention, and the two *Romanian Rhapsodies* (1901, 1902) that he wrote concurrently with the *Symphonie Concertante* marked his international breakthrough.

Enescu drew on a variety of sources for his broad, flowing late Romantic musical style. Although he became a cosmopolitan at a very young age, he never abandoned the national heritage of his native Romania. While studying in Vienna, he immersed himself in the traditions of German-speaking central Europe under the strict tutelage of Robert Fuchs, who also gave Sibelius a hard time in his day. At the Paris Conservatory, Enescu was introduced to the French style by Massenet and Fauré. He continued to assimilate new stylistic influences with a remarkable sensitivity, although he never became a Modernist.

Enescu's talent had not only depth but breadth as well: besides being a composer and a violinist, he also created a career as a pianist, a conductor and a teacher, and his cello playing was not bad either. It was with good reason that his Romanian-French colleague Marcel Mihalovici described him as a 'complete musician'. The downside of being so multi-talented was that Enescu's output as a composer in his adult age remained relatively limited, and a number of works remained unfinished for many years because of his other commitments. His magnum opus, the opera *Oedipe*, took no less than two decades to complete (1910–1931).

Considering how accomplished a musician Enescu was, it is surprising that the *Symphonie Concertante* in B flat minor for cello and orchestra was the only extensive work featuring a solo instrument that he ever completed. This is particularly remarkable because the cello ranked third among his own instruments, and writing pieces for violin or piano would have allowed him to expand his own performing repertoire. He did write smaller-scale solo pieces for the violin (*Ballade*, 1895)

and the piano (*Fantaisie*, 1896), and he did plan to write a number of concertante works at various points in his career, but he never finished any of them.

The *Symphonie Concertante* betrays Enescu's personal contact with the cello; the soloist is active for most of the duration. He originally intended to give the work the conventional title of Cello Concerto (which still appears as late as on the manuscript of the original solo part) but eventually decided against it. This was apparently not so much because of the role played by the cello but because Enescu wished to emphasise the symphonic gravitas of the work, as opposed to the more insubstantial nature of virtuoso concertos. The work is in the broadly flowing late Romantic style of Enescu's early career. The *Romanian Rhapsodies* written around the same time have a clear national flavour, which may also be detected in a more subtle guise in the *Symphonie Concertante*.

The *Symphonie Concertante* is in a single movement but has a complex structure. It opens with a section that has an almost processional steady gait. The cello introduces and develops the thematic material for several minutes before the orchestra enters the dialogue. The thematic material grows and develops further until the music goes into a fleeting, scherzo-like section. The slower opening tempo returns in a freely conceived recapitulation leading through a ponderous culmination to a section marked 'Majestueux'. This launches a determined and positive drive in which the soloist, as in a concerto finale, progresses with brilliance to the final climax.

Enescu wrote his ***Symphony No. 1***, Op. 13 in 1905, and it was premiered in Paris in the following year. It represents the next step in the steady, determined growth of the young composer. Written with a confident hand, it still betrays some of its influences, but these are now better integrated. In fact, it is only in name that this work is the first of its kind, as Enescu had written four unperformed 'school symphonies' between 1895 and 1898. In all, he wrote an astonishing amount of music in the 1890s.

With healthy self-confidence, Enescu wrote his first official symphony in the heroic key of E flat major, the key of Beethoven's *Eroica* Symphony. Although the work only has three movements, it is music on a grand scale and with grand gestures, where influences from Brahms, Wagner, Richard Strauss and French composers fuse together in a late Romantic sublimation. As in his two subsequent symphonies, Enescu orchestrated the work with broad, full strokes, bringing the music to thundering climaxes; but there is a more sensitive side to it too.

The Symphony opens with a brass unison and then explodes into brilliance and energy. The orchestral texture is rich and varied. The main subject yields through a mysterious transition to the more relaxed second subject. The gradually escalating development leads with a handsome flourish to the recapitulation. The music gains coherence from the rhythmic and motivic similarity of the two principal subjects, and the music progresses flexibly from one section to the next.

The slow movement also begins with a brass sound, though more restrained than the first movement. A horn signal introduces the mysterious mood of the opening section. At times, the half-light and sensuous sound of the music echo the influence of French music. The opening horn signal is continuously present in the texture and finally, after a quieter moment, leads into a more active and emotionally glowing sequence where the movement's motifs are woven together in beautiful counterpoint. Yet another appearance of the horn signal brings back the mysterious mood of the opening that also concludes the movement.

The finale is shorter and more to the point than the other two movements, as the final movements of symphonies often are. Energetic and determined, it brings the symphony to an uplifting and optimistic close.

Kimmo Korhonen

Translation: Jaakko Mäntyjärvi

Truls Mørk's compelling performances, combining fierce intensity, integrity and grace, have established him as one of the most pre-eminent cellists of our time. He is a celebrated artist who performs with the most distinguished orchestras including the Orchestre de Paris, Berliner Philharmoniker, Wiener Philharmoniker, Royal Concertgebouw Orchestra, Philharmonia, Münchner Philharmoniker, London Philharmonic Orchestra and the Gewandhausorchester Leipzig. In North America he has appeared with the New York Philharmonic, The Philadelphia and Cleveland orchestras, Boston Symphony Orchestra and the Los Angeles Philharmonic. Conductor collaborations include Myung-Whun Chung, Mariss Jansons, Manfred Honeck, Esa-Pekka Salonen, Gustavo Dudamel, Sir Simon Rattle, Kent Nagano, Yannick Nézet-Séguin and Christoph Eschenbach amongst others. Truls Mørk is a great champion of contemporary music and has performed in excess of 30 premieres. He also continues to give regular recitals at major venues and festivals throughout the world.

Truls Mørk has recorded many of the great cello concertos for labels such as Virgin Classics, EMI, Deutsche Grammophon, Ondine, Arte Nova and Chandos many of which have won international awards including Gramophone, Grammy, Midem and ECHO Klassik. These include Dvorak Concerto (Mariss Jansons/Oslo Philharmonic); Britten Cello Symphony and Elgar Concerto (Sir Simon Rattle/CBSO); Miskovsky Concerto and Prokofiev Sinfonia Concertante (Paavo Jarvi/CBSO), Dutilleux (Myung-Whun Chung/Orchestre Philharmonique de Radio France), C.P.E. Bach (Bernard Labadie/Les Violons du Roy), Rautavaara's *Towards the Horizon* (John Storgårds/Helsinki Philharmonic Orchestra) as well as the complete Bach Cello Suites and the Britten Cello Suites. His most recent recordings include the Shostakovich Concertos with the Oslo Philharmonic/Vasily Petrenko and works for cello and orchestra by Massenet with the Orchestre de la Suisse Romande/Neeme Järvi.

Initially taught by his father, Truls Mørk continued his studies with Frans Helmerson, Heinrich Schiff and Natalia Schakowskaya. In his early career he won a number of competitions such the Moscow Tchaikovsky Competition (1982), Cassado Cello Competition in Florence (1983), the Unesco Prize at the European Radio-Union competition in Bratislava (1983) and the Naumberg Competition in New York (1986).

Comprising 97 musicians, the **Tampere Philharmonic Orchestra** is one of Scandinavia's foremost symphony orchestras. Its Artistic Director Santtu-Matias Rouvali assumed the post in autumn 2013.

The orchestra has its home in Tampere Hall, the largest concert hall in Finland. The TPO offers a symphony and a chamber music series, performs as resident opera and ballet orchestra and plays regularly at the Tampere Biennale contemporary music festival. Educational projects and other events for young listeners are a major commitment of the orchestra, and it is the first orchestra in Finland with a club for young listeners. The orchestra has so far been on tour in Scandinavia, Estonia, Great Britain, Germany, the Netherlands, Spain and the United States.

The TPO has an impressive discography of over 50 recordings mainly for the Ondine label, featuring works by George Enescu, Jouni Kaipainen, Uljas Pulkkis, Einojuhani Rautavaara, John Corigliano, and Jean Sibelius, to name a few. The recordings have received excellent reviews and awards, such as the Cannes Classical Disc of the Year Award 2004 (for Pēteris Vasks's Symphony No. 2) and a total of five Cannes Classical Awards. The first classical Emma Award was presented to the recording of Jukka Tiensuu's music in 2007. The premiere recording of the opera *Kaivos* (The Mine) by Einojuhani Rautavaara was nominated for a Grammy in 2012.

The history of the Tampere Philharmonic Orchestra dates back to the year 1930. Since 1947 it has been maintained by the City of Tampere. Its previous chief conductors have been Hannu Lintu, John Storgårds, the Conductor Laureate Eri Klas, Tuomas Hannikainen, Leonid Grin, Ari Rasilainen, Atso Almila, Paavo Rautio, Juhani Raikinen and Eero Kosonen.

www.tamperefilharmonia.fi

Hannu Lintu is one of Finland's most sought-after conductors and is rapidly creating an international career. He has been Artistic Director and Chief Conductor of the Tampere Philharmonic Orchestra 2009–2013, and also Principal Guest Conductor of the RTÉ National Symphony Orchestra in Dublin. Before assuming the new role of Chief Conductor of the Finnish Radio Symphony Orchestra in 2013, he was the orchestra's Chief Guest Conductor in 2012. Hannu Lintu was previously Chief Conductor of the Turku Philharmonic Orchestra and Artistic Director of the Helsingborg Symphony Orchestra. He is a regular guest conductor with the Avanti! Chamber Orchestra in Finland and was Artistic Director of the orchestra's Summer Sounds festival in 2005.

Hannu Lintu studied the cello, the piano, and subsequently conducting with Jorma Panula at the Sibelius Academy. He participated in master classes with Myung-Whun Chung at the Accademia Chigiana in Siena, Italy, and won first prize in the Nordic Conducting Competition in Bergen in 1994. He has appeared with the Cincinnati Symphony, Indianapolis Symphony, St Louis Symphony, Toronto Symphony, City of Birmingham Symphony and Dallas Symphony orchestras, the Stuttgarter Philharmoniker, Orquesta Sinfonica de RTVE, Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra, National Symphony Orchestra, Taiwan, and the Hong Kong Philharmonic, Seoul Philharmonic and Royal Flemish Philharmonic orchestras. He has also conducted a cycle of the complete Beethoven Symphonies with the Iceland Symphony Orchestra. Hannu Lintu has conducted several recordings for Ondine.

www.hannulintu.fi

Kun George Enescu sävelsi *Symphonie Concertantensa* Pariisissa vuonna 1901, hän oli vasta parikymppinen mutta ikäisekseen jo rutinoitunut muusikko. Hän oli häikäisevä varhaislahjakuus ja oli aloittanut opintonsa Wienin konservatoriossa vain seitsemänvuotiaana ja valmistunut 13-vuotiaana, minkä jälkeen hän oli siirtynyt Pariisiin konservatorioon täydentämään koulutustaan. Hän oli esiintynyt viulistina jo Wienin-vuosinaan ja jatkoi muusikonuraansa Pariisissa, jossa hän opiskeli viulunsoiton lisäksi sävellystä Jules Massenet'n ja Gabriel Faurén johdolla. Kun vuonna 1897 järjestettiin Pariisissa hänen teoksistaan koostunut konsertti, hän oli vasta 16-vuotias. Ensimmäinen opusnumeron saanut teos sinfoninen sarja *Poème Roumain* (1897) toi hänen nimeään laajempaan tietoisuuteen, ja samoihin aikoihin *Symphonie Concertanten* kanssa valmistuneet kaksi *Romanialaista rapsodiaa* (1901, 1902) muodostuivat hänen kansainväliseksi läpimurrokseen.

Enescu ammensi myöhäisromanttisen vuolaaseen musiikkiinsa aineksia monelta taholta. Vaikka hän suuntautui jo nuorena aidoksi kosmopoliitiksi, hän kantoi mukanaan synnyinmaansa Romanian kansallista perintöä. Wienissä opiskellessaan hän uppoutui saksankielisen Keski-Euroopan traditioon mm. Sibelius-takin hiostaneen Robert Fuchsin johdolla; Pariisin konservatoriossa hän puolestaan tutustui Massenet'n ja Faurén opastuksella ranskalaiseen tyyliin. Näihin yhdistyi vielä herkkävaistoinen myötäeläminen monien uudempien tyyli-suuntausten mukana, vaikka mitään modernistia hänestä ei tullutkaan.

Enescun lahjakkuudessa oli myös huikeaa leveyttä, sillä paitsi säveltäjänä ja viulistina hän loi uran myös pianistina, kapellimestarina ja pedagogina ja oli myös laatuunkäyvä sellisti. Suotta ei hänen romanialais-ranskalainen kollegansa Marcel Mihalovici luonnehtinut häntä ”totaaliseksi muusikoksi”. Sen monilahjakuus kuitenkin aiheutti, että hänen aikuiskautensa tuotanto jäi suhteellisen suppeaksi, ja monet teokset olivat muiden aktiviteettien vuoksi työpöydällä vuosien ajan. Esimerkiksi suurta mestariteostaan oopperaa *Oedipe* hän työsti parikymmenen vuoden ajan (1910–31).

Enescun monipuolisten muusikonkykyjen valossa on yllättävää, että *Symphonie Concertante* h-molli sellolle ja orkesterille jäi hänen ainoaksi laajamuotoiseksi solistiteoksekseen. Sello oli kuitenkin vasta hänen kolmas soittimensa, ja solistisilla viulu- ja pianoteoksilla hän olisi voinut tehokkaasti laajentaa omaa ohjelmistoaan. Opintoaikoinaan 1890-luvun puolivälissä hän tosin kirjoitti pienimuotoisemmat

solistikappaleet sekä viululle (*Ballade* 1895) että pianolle (*Fantaisie* 1896) ja suunnitteli eri aikoina useampaakin konserttomaista teosta, jotka kuitenkin jäivät keskeneräisiksi.

Enescun oma läheinen suhde selloon on aistittavissa *Sinfonia Concertantessa*, ja solisti saa olla äänessä suurimman osan teoksesta. Enescu mietti aluksi teoksen nimeämistä perinteisesti sellokonsertoksi – tällainen otsikko näkyy vielä alkuperäisessä soolo-osuuden käsikirjoituksessa – mutta päätyi sitten teoksen nykyiseen nimeen. Valinta ei ilmeisesti liittynyt niinkään sellon rooliin vaan hänen haluunsa korostaa teoksen sinfonista painokkuutta erotukseksi musiikilliselta substanssiltaan kepeämmistä taiturikonsertoista. Tyyliiltään teos edustaa Enescun varhaistuotannon vuolasta myöhäisromanttikkaa. Samoihin aikoihin valmistuneissa Romanianlaisissa rapsodioissa kansallinen sävy on selvä, ja sellaista on aistittavissa myös *Symphonie Concertantessa* joskin verhotumpana.

Symphonie Concertante on yhtenäiseksi sidottu mutta muodoltaan moniselitteinen kokonaisuus. Sen avaa lähes kulkuemaisesti askeltava taite, jossa sello esittelee ja käsittelee temaattista aineistoa useamman minuutin ennen kuin antaa puheenvuoron orkesterille. Musiikki saa tematiikkaa täydentävän ja kehittäväen luonteen, kunnes seuraa scherzomainen, solistin osuudessa ketterästi kuvioiva taite. Hitaampi alkutempo palaa eräänlaisen vapaamuotoisen kertauksen hengessä, minkä jälkeen musiikki paisuu painokkaasti puhkeavaan *Majestueux*-jaksoon. Se saa määrätietoisien ja positiiviseksi taittuvan ilmeen, ja konserttomaisen finaalin hengessä solisti taituroi tietään eteenpäin aina loppuhuipennukseen saakka.

Enescun **ensimmäinen sinfonia**, Op. 13 valmistui vuonna 1905 ja sai kantaesityksensä Pariisissa seuraavana vuonna. Teos jatkaa nuoren säveltäjän vankkaa ja määrätietoista kehitystä. Se on varmakätisesti hallittu kokonaisuus, ja vaikka esikuvien vaikutus on yhä aistittavissa, ovat tyyliainekset sulautuneet entistä tiiviimmin yhteen. Itse asiassa teos oli lajissaan ”ensimmäinen” vain virallisesti, sillä Enescu oli säveltänyt jo vuosina 1895–98 neljä esittämättä jäänyttä ”koulusinfoniaa”. Ylipäätään hänen 1890-luvun varhaistuotantonsa hämmästyttää määrällään.

Enescu on tervettä itseluottamusta tuntien kirjoittanut esikoissinfoniansa sankarilliseen Es-duuriin, Beethovenin *Eroica*-sinfonian sävellajiin. Vaikka teoksessa on vain kolme osaa, se on suurten mittojen ja suurten leiden musiikkia, jossa Brahmsilta, Wagnerilta, Richard Straussilta ja ranskalaisilta säveltäjiltä saatuja vaikutteita on sulautettu yhteen aidon myöhäisromanttisessa hengessä. Samoin kuin kahdessa myöhemmässä sinfoniassa myös tässä Enescu orkestroi lavein

ja täyteläisin vedoin ja antaa musiikin paisua jyhkeisiin huipennuksiin, mutta teoksessa on myös herkkävireisempi ulottuvuutensa.

Es-duuri-sinfonia alkaa vaskien unisono-julistuksella ja puhkeaa sen jälkeen täyteen loistoon ja energisyyteen. Musiikkia värittää monisäikeinen ja rikas orkesterikudos. Pääteemasta liu'utaan salaperäisen välikkeen kautta rauhallisemmin hengittävään sivuteemaan ja edelleen vähittäin tiivistyvään kehittelyyn, josta rakentuu komea nousu kertaukseen. Osaan luo yhtenäisyyttä kahden keskeisen teeman rytminen ja motiivinen sukulaisuus, ja ylipäättään osa etenee joustavasti muotorakenteen eri jaksoista toiseen.

Myös hidas osa alkaa vaskisointisesti joskin ensiosaa hillitymmin, käyrätorven signaali aiheella, joka vie sisään alkujakson salaperäiseen tunnelmaan. Paikoittain musiikin valohämy ja aistikas sointiasu huokuvat ranskalaisen musiikin vaikutusta. Alun käyrätorviaihe on moneen kertaan mukana kudoksessa ja kutsuu lopulta hiljaisen käänteen kautta melodisesti aktiivisempaan ja emotionaalisesti hehkuvampaan jaksoon, jossa aiheet punoutuvat kontrapunktisesti kauniisti yhteen. Paluu käyrätorvisignaaliin ja alun salaperäisiin tunnelmiin vievät osan hiljaiseen päätökseen.

Finaali on kahta aiempaa osaa lyhyempi ja suoraviivaisempi niin kuin sinfonioiden finaalit usein ovat. Energisyydessään ja määrätietoisuudessaan se luo teokselle kohottavan ja optimistisen päätöksen.

Kimmo Korhonen

Truls Mørk on aikamme johtavia sellistejä. Hänet tunnetaan voimakkaista tulkinnoistaan, joissa yhdistyvät kiihkeä keskittyminen, musiikin kunnioittaminen ja hienovaraisuus. Truls Mørk on kiitetty esiintyjä, joka on esiintynyt useiden merkittävien orkesterien kanssa; näitä ovat olleet Orchestre de Paris, Berliinin filharmonikot, Wienin filharmonikot, Royal Concertgebouw –orkesteri, Philharmonia-orkesteri, Münchenin filharmonikot, Lontoon filharmoninen orkesteri ja Leipzigin Gewandhausorchester sekä Pohjois-Amerikassa New Yorkin filharmonikot, Philadelphian ja Clevelandin orkesterit, Bostonin sinfoniaorkesteri ja Los Angelesin filharmonikot. Kapellimestareista hänen esiintymiskumppaneinaan ovat olleet mm. Myung-Whun Chung, Mariss Jansons, Manfred Honeck, Esa-Pekka Salonen, Gustavo Dudamel, Sir Simon Rattle, Kent Nagano, Yannick Nézet-Séguin ja Christoph Eschenbach. Hän esittää runsaasti nykymusiikkia ja on kantaesittänyt yli 30 uutta sävellystä. Hän pitää soolokonsertteja säännöllisesti konserttitaloissa ja musiikkijuhlilla ympäri maailmaa.

Truls Mørk on levyttänyt monet keskeisistä sellokonsertoista mm. Virgin Classics, EMI, Deutsche Grammophon, Ondine, Arte Nova ja Chandos –levy-yhtiöille. Monet näistä levytyksistä ovat saaneet merkittäviä kansainvälisiä palkintoja (Gramophone, Grammy, Midem, ECHO Klassik), mm. Dvo ákin sellokonsertto (Mariss Jansons ja Oslon filharmonikot), Brittenin Cello Symphony ja Elgarin sellokonsertto (Sir Simon Rattle ja Birminghamin sinfoniaorkesteri); Mjaskovskin sellokonsertto ja Prokofjevin Sinfonia concertance (Paavo Järvi ja Birminghamin sinfoniaorkesteri), Dutilleux'n sellokonsertto (Myung-Whun Chung / Ranskan radion filharmonikot), C.P.E. Bachin sellokonsertto (Bernard Labadie ja Les Violons du Roy), Rautavaaran *Towards the Horizon* (John Storgårds ja Helsingin kaupunginorkesteri) sekä Bachin ja Brittenin sellosarjojen kokonaislevytykset. Viimeksi hän on levyttänyt Shostakovitshin sellokonsertot Oslon filharmonikkojen kanssa Vasily Petrenkon johdolla sekä Massenet'n teoksia sellolle ja orkesterille Orchestre de la Suisse Romande kanssa Neeme Järven johdolla.

Truls Mørk opiskeli aluksi isänsä johdolla ja jatkoi sitten opintojaan Frans Helmersonin, Heinrich Schiffin ja Natalia Schakowskayan johdolla. Uransa alkuvaiheessa hän voitti useita kilpailuja, mm. Moskovan Tshaikovski-kilpailun (1982) Cassado-sellokilpailun Firenzessä (1983), UNESCO:n palkinnon Euroopan radioliiton kilpailussa Bratislavassa (1983) ja Naumberg-kilpailussa New Yorkissa (1986).

Tampere Filharmonia on 97 muusikon vahvuudellaan ainoa täysimittainen sinfoniaorkesteri pääkaupungin ulkopuolella. Orkesterin taiteellisena johtajana ja ylikapellimestarina on toiminut syksystä 2013 alkaen Santtu-Matias Rouvali.

Tampere Filharmonia toimii Suomen suurimmassa konserttisalissa Tampere-talossa. Sinfoniakonserttien lisäksi sillä on oma kamarimusiikkisarja, se soittaa oopperaa ja balettia vuosittain ja konsertoi Tampere Biennalessa. Orkesteri tunnetaan lapsille ja nuorille suunnatun musiikkikasvatustoiminnan edelläkävijänä, jolla on Suomen ensimmäinen orkesterin nuorisoklubi. Kotimaan vierailuesiintymisten lisäksi orkesteri on konsertoinut Pohjoismaissa, Virossa, Englannissa, Saksassa, Hollannissa, Espanjassa ja Yhdysvalloissa. Orkesterin nimikkosäveltäjä on Jouni Kaipainen.

Tuoreimmat yli 50 levytyksestä sisältävät mm. George Enescun, Jouni Kaipaisen, Uljas Pulkkinen ja Einojuhani Rautavaaran teoksia. Levytykset ovat keränneet tunnustusta ja useita palkintoja, mm. viisi Cannes Classical -palkintoa. Pēteris Vaskin toisen sinfonian levytys sai Cannes Classical Disc of the Year 2004 -erikoispalkinnon ja Tiensuu-levy keväällä 2007 ensi kertaa jaetun klassisen musiikin Emma-palkinnon. Rautavaaran *Kaivos*-oopperan ensilevytys nimettiin vuoden 2012 Grammy-palkintoehdokkaaksi. Uljas Pulkkinen musiikkia sisältänyt levytys valittiin Yleisradion Vuoden 2011 levyksi.

Tampere Filharmonian historia alkaa vuodesta 1930. Se kunnallistettiin 1947 Tampereen kaupunginorkesteriksi, ja 2002 nimi vaihtui Tampere Filharmoniaksi. Orkesterin aiemmista ylikapellimestareista mainittakoon Hannu Lintu, John Storgårds, kunniakapellimestari Eri Klas, Tuomas Hannikainen, Leonid Grin, Ari Rasilainen, Atso Almila, Paavo Rautio, Juhani Raiskinen ja Eero Kosonen.

www.tamperefilharmonia.fi

Hannu Lintu on Suomen kansainvälisesti kysytyimpiä kapellimestareita. Hän on Radion sinfoniaorkesterin kahdeksas ylikapellimestari syksystä 2013 lähtien, kaudella 2012–2013 hän toimi päävierailijana. Lintu toimi Tampere Filharmonian taiteellisena johtajana ja ylikapellimestarina 2009–2013. Lisäksi hän on ollut Dublinissa toimivan RTÉ National Symphony Orchestran päävierailija. Aikaisemmin Lintu on toiminut Turun filharmonikkojen ja Helsingborgin sinfoniaorkesterin taiteellisena johtajana. Hän vierailee säännöllisesti johtamassa Avanti! -kamariorkesteria ja oli Avantin Suvisoiton taiteellinen johtaja v. 2005.

Hannu Lintu opiskeli sellon- ja pianonsoittoa sekä myöhemmin orkesterinjohtoa Jorma Panulan johdolla Sibelius-Akatemiassa. Hän osallistui Myung-Whun Chungin mestarikursseille Accademia Chigianassa Italian Sienassa ja voitti Pohjoismaisen kapellimestarikilpailun Bergenissä v. 1994. Hänen viime aikoina johtamiaan orkestereita ovat Cincinnati Symphony, Indianapolis Symphony, St Louis Symphony, Toronto Symphony, City of Birmingham Symphony ja Dallas Symphony orchestra. Lisäksi Stuttgarter Philharmoniker, Orquesta Sinfonica de RTVE, Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra, National Symphony Orchestra, sekä Soulin ja Taipeiin Filharmoniset orkesterit ja Royal Flemish Philharmonic. Reykjavikissa hän on johtanut kaikki Beethovenin sinfoniat. Hannu Lintu on tehnyt useita levytyksiä Ondinelle.

www.hannulintu.fi

Publisher: Éditions Salabert

Recording: Tampere Hall, Finland, 20-21 September 2013 (Symphony No. 1),
6-7 June 2014 (Symphonie Concertante)

Executive Producer: Reijo Kiilunen

Recording Producer: Seppo Siirala

Digital Editing: Seppo Siirala

Sound Design and Balance Engineer: Enno Mäemets, Editroom Oy, Helsinki

Final Mix and Mastering: Enno Mäemets

© & © 2015 Ondine Oy, Helsinki

Cover photo: Harri Hinkka

Inlay photo: George Enescu, c. 1900

Booklet Editor: Joel Valkila

Design: Armand Alcazar

ALSO AVAILABLE

ODE 1196-2
Gramophone Award Nomination 2013

ODE 1197-2

For more information visit www.ondine.net